

ΣΚΑΡΛΕΤ ΤΟΜΑΣ



Η ΚΟΙΛΑΔΑ
ΤΟΥ
ΔΡΑΚΟΥ



ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: DRAGON'S GREEN

Από τις Εκδόσεις Canongate Books, Λονδίνο 2017

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η τριλογία του μεγάλου σεισμού (ΒΙΒΛΙΟ 1)**

- Η κοιλάδα του δράκου

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Scarlett Thomas

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Φωτεινή Μοσχή

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αναστασία Σακελλαρίου

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Rafaela Romaya

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνα Λαδοπούλου

© Scarlett Thomas, 2017

© Εικονογράφησης εξωφύλλου: Dan Mumford

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2017

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2017

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-2081-3

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-2082-0

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΣΚΑΡΛΕΤ ΤΟΜΑΣ

Η ΚΟΙΛΑΔΑ
ΤΟΥ
ΔΡΑΚΟΥ

Μετάφραση:
Φωτεινή Μοσχή



Το βιβλίο αυτό είναι για τον Ροντ, που με πήγε στην Κοιλιάδα του Δράκου όταν το είχα περισσότερο ανάγκη, και για τον Ρότζερ, που μου έδειξε πώς να βγω από το στοιχειωμένο κάστρο.

Είναι επίσης για τη Μόλι, μια υπέροχη πρώτη αναγνώστριά, που μου θύμισε γιατί πάντα ήθελα να γίνω συγγραφέας.

«Είμαστε κι εμείς οι ίδιοι ένας όρος στην εξίσωση,
μια νότα της συγχορδίας, και δημιουργούμε αρμο-
νία ή κακοφωνία σχεδόν με τη θέλησή μας».

Ρόμπερτ Λούις Στίβενσον

«Ενώστε τις δυνάμεις σας με το πνεύμα του μυα-
λού σας».

Τ. Χ. Γουάιτ

Ηκυρία Μπίθαγκ Χάιντ ήταν ακριβώς το είδος της δασκάλας που προκαλεί στα παιδιά εφιάλτες. Ήταν ψηλή και αδύνατη και τα αναπάντεχα μακριά δάχτυλά της ήταν σαν μυτερά κλαδιά από δηλητηριώδες δέντρο. Φορούσε μαύρα μπλουζάκια με γιακά, που έκαναν το κεφάλι της να μοιάζει σαν έναν πλανήτη που εκρήγνυται αργά βγαίνοντας από ένα εχθρικό σύμπαν, και βαριά τουίντ σακάκια σε παράξενα, απόκοσμα ροζ και κόκκινα χρώματα, που έκαναν το πρόσωπό της να δείχνει χλωμό σαν ψυχρό φεγγάρι. Ήταν αδύνατον να πει κανείς πόσο μακριά ήταν τα μαλλιά της γιατί τα είχε πάντα πιασμένα σε έναν σφιχτό κότσο. Είχαν όμως το χρώμα που έχουν τρεις –μπορεί και τέσσερις– μαύρες τρύπες μαζί. Το άρωμά της μύριζε σαν λουλούδια που δε συναντάει ποτέ κανείς στην καθημερινή ζωή, λουλούδια που είναι πολύ μα πάρα πολύ σκούρα μπλε και φυτρώνουν μόνο στις κορυφές μακρινών βουνών, ίσως στα ίδια άγρια και απρόσιτα μέρη όπου φυτρώνει το δέντρο με τα κλαδιά του οποίου έμοιαζαν τόσο πολύ τα δάχτυλά της.

Ή, τουλάχιστον, έτσι την έβλεπε ο Μαξιμίλιαν Άντεργουντ, εκείνη τη ροζουλί, γεμάτη νεκρά φύλλα φθινοπωρινή Δευτέρα προς το τέλος Οκτωβρίου.

Και μόνο η φωνή της ήταν αρκετή για να κάνει κάποιον από τα πιο ευαίσθητα παιδιά να κλάψουν, μερικές φορές και μόνο με τη σκέψη, αργά τη νύχτα ή όταν ήταν μόνα τους σε ένα σχολικό λεωφορείο που τρανταζόταν στη βροχή. Η κυρία Μπίθαγκ Χάιντ ήταν τόσο τρομακτική, που συνήθως επιτρεπόταν να διδάσκει μόνο στο Ανώτερο Σχολείο. Όλα όσα της άρεσαν έδειχναν να περιλαμβάνουν πρόωρους και βίαιους θανάτους. Λάτρευε ιδιαίτερα την ιστορία από την ελληνική μυθολογία για τον Κρόνο που έτρωγε τα μωρά του. Η τάξη του Μαξιμίλιαν είχε ολοκληρώσει μια εργασία για την ιστορία αυτή μόλις την προηγούμενη εβδομάδα και είχαν φτιάξει όλα τα δύστυχα μωράκια από παπιά μαςέ.

Η κυρία Μπίθαγκ Χάιντ ουσιαστικά αναπλήρωνε τη δεσπινίδα Ντόρα Ράιτ, την πραγματική δασκάλα, που είχε εξαφανιστεί αμέσως μετά τη νίκη της σε έναν διαγωνισμό διηγημάτων. Κάποιοι έλεγαν ότι η δεσποινίς Ράιτ το είχε σκάσει στον Νότο για να γίνει επαγγελματίας συγγραφέας. Κάποιοι άλλοι έλεγαν ότι την είχαν απαγάγει λόγω της ιστορίας της. Αυτό δεν πρέπει να ήταν αλήθεια, μια που η ιστορία της διαδραματιζόταν σε ένα κάστρο σε έναν τελείως διαφορετικό κόσμο από τον αληθινό. Σε κάθε περίπτωση, είχε φύγει και τώρα η ψηλή, τρομακτική αναπληρώτριά της έπαιρνε παρουσίες.

Και η Ευφημία Τρούλαβ, γνωστή και ως Έφη, απουσίαζε.

«Ευφημία Τρούλαβ», είπε η κυρία Μπίθαγκ Χάιντ για τρίτη φορά. «Πάλι απουσιάζει;»

Οι περισσότεροι σε αυτή την τάξη, οι επίλεκτοι για τα αγγλικά της πρώτης γυμνασίου του Σχολείου Τασιτάλα για Χαρισματικά, Προβληματικά και Παράξενα παιδιά

(το σχολείο, με τις γκρίζες σπείρες στην οροφή, τα ταβάνια που έσταζαν και τη μακραιώνη, ευγενή ιστορία, δε λεγόταν έτσι στην πραγματικότητα, αλλά, για διάφορους λόγους, έτσι είχε καθιερωθεί να αποκαλείται), είχαν συνειδητοποιήσει ότι ήταν καλύτερο να μη λένε τίποτα απολύτως στην κυρία Μπίθαγκ Χάιντ, γιατί, ό,τι και αν έλεγε κανείς, υπήρχε μεγάλη πιθανότητα να είναι λάθος. Ο τρόπος να περάσουν ανώδυνα οι ώρες της ήταν να κάθεται κανείς τελείως ακίνητος και σιωπηλός και να προσεύχεται να μην τον προσέξει. Ήταν σαν να είσαι ποντίκι στο ίδιο δωμάτιο με μια γάτα.

Ακόμη και τα πιο «προβληματικά» μέλη της πρώτης γυμνασίου, που είχαν ανέβει στους επίλεκτους με αντιγραφή ή επειδή ήταν κατά βάθος διάνοιες ή απλώς κατά τύχη, ήξεραν ότι στην τάξη της κυρίας Μπίθαγκ Χάιντ έπρεπε να το βουλώνουν. Απλώς μάλωναν ακόμη πιο πολύ στο διάλειμμα για να εξισορροπήσουν την ένταση. Τα πιο «παράξενα» παιδιά έβρισκαν τους δικούς τους τρόπους να τα βγάλουν πέρα. Η Ρέιβεν Ουάιλντ, που η μητέρα της ήταν διάσημη συγγραφέας, προσπαθούσε εκείνη τη στιγμή να εφαρμόσει το ξόρκι για να γίνει αόρατη, όπως είχε διαβάσει σε ένα βιβλίο που είχε βρει στο πατάρι της. Μέχρι στιγμής είχε πιάσει μόνο στο μολύβι της. Ένα άλλο κορίτσι, η Αλέξα Μποτλ, γνωστή ως Λέξι, που ο πατέρας της ήταν δάσκαλος γιόγκα, είχε απλώς μπει σε πολύ βαθύ διαλογισμό. Όλοι ήταν ακίνητοι και πολύ σιωπηλοί.

Αλλά ο Μαξιμίλιαν Άντεργουντ δεν είχε, όπως λένε, πάρει το μήνυμα.

«Ο παππούς της, κυρία», είπε, «είναι άρρωστος, στο νοσοκομείο».

«Και;» είπε η κυρία Μπίθαγκ Χάιντ και κάρφωσε τον Μαξιμίλιαν με τα μάτια της, που ήταν σαν ακτίνες σχεδιασμένες για να εξολοθρεύουν μικρά αβοήθητα πλάσματα, πλάσματα σαν τον καημένο τον Μαξιμίλιαν, που η σχολική ζωή του ήταν μια συνεχής κόλαση εξαιτίας του ονόματός του, των γυαλιών του, της καινούργιας του (άψογα σιδερωμένης) σύμφωνα με τις προδιαγραφές στολής του και του βαθιού, ανεξάντλητου ενδιαφέροντός του για τον παγκόσμιο σεισμό που είχε συμβεί πριν από πέντε χρόνια. «Δεν έχουμε άρρωστους παππούδες σε αυτή την τάξη», συνέχισε η κυρία Μπίθαγκ Χάιντ επιτιμητικά. «Δεν έχουμε συγγενείς που πεθαίνουν, γονείς που μας κακοποιούν, κατοικίδια που τρώνε τις εργασίες μας, στολές που μπαίνουν στο πλύσιμο, χαμένα σάντουιτς, αλλεργίες, διάσπαση προσοχής, κατάθλιψη, ναρκωτικά, αλκοόλ, νταήδες, χαλασμένη τεχνολογία οποιοδήποτε είδους... Δε με ενδιαφέρει, βασικά δε δίνω δεκάρα για το πόσο φτωχές και λυπηρές μπορεί να είναι οι ασήμαντες παιδικές σας ηλικίες». Έπειτα ύψωσε τη φωνή της, που από απειλητικός ψίθυρος έγινε τώρα ουρλιαχτό: «ΟΠΟΙΑ ΣΥΜΦΟΡΑ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΣ ΒΡΗΚΕ, ΚΑΝΟΥΜΕ ΤΗ ΔΟΥΛΕΙΑ ΜΑΣ ΑΘΟΥΡΒΑ ΚΑΙ ΔΕΝ ΨΑΧΝΟΥΜΕ ΓΙΑ ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΙΕΣ».

Η τάξη, ακόμη και ο Γουλφ Ριντ, που ήταν ακραίος αμυντικός και δε φοβόταν τίποτα, τρεμούλιασε.

«Τι κάνουμε;» απαίτησε να μάθει η κυρία Χάιντ.

«Κάνουμε τη δουλειά μας αθόρυβα και δεν ψάχνουμε για δικαιολογίες», είπε όλη η τάξη μαζί, σαν χορωδία.

«Και πόσο καλή είναι η δουλειά μας;»

«Η δουλειά μας είναι εξαιρετική».

«Και τι ώρα ερχόμαστε στο μάθημα αγγλικών μας;»

«Στην ώρα μας», τραγούδησε η τάξη και ήταν έτοιμη σχεδόν να χαλαρώσει.

«ΟΧΙ! ΤΙ ΩΡΑ ΕΡΧΟΜΑΣΤΕ ΣΤΟ ΜΑΘΗΜΑ ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΜΑΣ;»

«Πέντε λεπτά νωρίτερα;» ρώτησε τραγουδιστά η τάξη. Και αν νομίζετε ότι δε γίνεται να πεις τραγουδιστά μια ερώτηση, το μόνο που μπορώ να πω είναι ότι τα πήγαν πολύ καλά στην προσπάθειά τους.

«Ωραία. Και τι γίνεται αν κουραστούμε;»

«Πρέπει να είμαστε πιο δυνατοί.»

«Και τι παθαίνουν οι αδύναμοι;»

«Τιμωρούνται.»

«Πώς;»

«Κατεβαίνουν στο Επίπεδο Δύο.»

«Και τι σημαίνει το να κατέβουν στο Επίπεδο Δύο;»

«Αποτυχία.»

«Και τι είναι χειρότερο από την αποτυχία;»

Εδώ η τάξη δίστασε. Για μια εβδομάδα μάθαιναν τα πάντα για την αποτυχία και το ότι θα έπεφταν επίπεδο και να μην παραπονιούνται και να μη δικαιολογούνται ποτέ και να παίρνουν κουράγιο από τα βαθιά, κρυμμένα αποθέματα εσωτερικής ενέργειας –κάτι που ήταν αρκετά τρομακτικό, αλλά στην ουσία αρκετά χρήσιμο για κάποια από τα πιο προβληματικά παιδιά– και όχι απλώς να βρίσκονται στην ώρα τους, αλλά και πέντε λεπτά νωρίτερα. Αυτό, φυσικά, είναι αδύνατον αν τελειώσεις από δίωρο μαθηματικά πέντε λεπτά αργότερα ή αν είχες μέχρι εκείνη την ώρα δίωρο γυμναστική και ο Γουλφ και οι φίλοι του από το προεφηβικό ράγκμπι έχουν κρύψει το μποξεράκι σου σε έναν παλιό σωλήνα του νερού.

«Ο θάνατος;» τόλμησε να πει κάποιος.

«ΛΑΘΟΣ ΑΠΑΝΤΗΣΗ».

Όλοι σώπασαν. Μια μύγα μπήκε βουίζοντας στην αίθουσα και προσγειώθηκε πάνω στο θρανίο της Λέξι και μετά σκαρφάλωσε στο χέρι της. Στην τάξη της κυρίας Μπίθαγκ Χάιντ προσευχόσουν να μην πέσουν πάνω σου μύγες, να μη φωτίσουν ακτίνες φωτός για λίγο το θρανίο σου ή –αλίμονο– να μη χτυπήσει ο καινούργιος σου βομβητής με μήνυμα από τη μαμά σου για το μεσημεριανό σου ή για να έρθει να σε πάρει από το σχολείο. Προσευχόσουν να είναι το θρανίο κάποιου άλλου, ο βομβητής κάποιου άλλου. Οποιουδήποτε άλλου. Απλώς να μην είσαι εσύ.

«Εσύ, κορίτσι», είπε η κυρία Μπίθαγκ Χάιντ. «Λοιπόν;»

Η Λέξι, όπως οι περισσότεροι που βγαίνουν από βαθύ διαλογισμό, μπορούσε μόνο να ανοιγοκλείνει τα μάτια της και να κοιτάζει ανέκφραστα. Κατάλαβε ότι της είχε κάνει μια ερώτηση αυτό το απίστευτα ψηλό άτομο και...

Δεν είχε ιδέα για την απάντηση ή, μάλλον, ούτε καν ποια ήταν η ερώτηση. Μήπως τη ρώτησαν τι έκανε; Ανοιγόκλεισε ξανά τα μάτια της και είπε το πρώτο πράγμα –το μόνο πράγμα– που πέρασε από το μυαλό της.

«Τίποτα, κυρία».

«ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑ. Σωστό. ΤΙΠΟΤΑ δεν είναι χειρότερο από την αποτυχία. Μπαίνεις στην Κορυφή της Τάξης».

Και έτσι, για το υπόλοιπο του μαθήματος, η Λέξι, που ιδανικά ήθελε απλώς να την αφήνουν ήσυχη, έπρεπε να φοράει ένα χρυσό αστέρι καρφίτωμένο στην πράσινη στολή της για να δείξει ότι ήταν στην Κορυφή της Τάξης και ο καημένος ο Μαξιμίλιαν, που δε θυμόταν

καν τι ακριβώς είχε κάνει λάθος, αναγκάστηκε να καθίσει στη γωνία φορώντας το καπέλο του κακού μαθητή που μύριζε μούχλα και ψόφια ποντίκια, γιατί ήταν αληθινό κειμήλιο καπέλο κακού μαθητή, από τον καιρό που επιτρεπόταν οι δάσκαλοι να βάζουν τους μαθητές τους να κάθονται στη γωνία φορώντας τέτοιο καπέλο.

Άραγε επιτρεπόταν να το κάνουν αυτό ακόμη οι καθηγητές; Μάλλον όχι, αλλά οι μαθητές της κυρίας Μπίθαγκ Χάιντ δεν έκαναν και ουρά έξω από το γραφείο του διευθυντή για να την καταγγείλουν. Ο Μαξιμίλιαν, παρόλο που ήταν ένα από τα πιο «χαρισματικά» παιδιά, βρισκόταν πολύ συχνά στον Πάτο της Τάξης και τώρα ήταν στα όρια να σταλεί στο Επίπεδο Δύο. Η μόνη που τα πήγαινε χειρότερα από τον Μαξιμίλιαν ήταν η Έφη... και δεν ήταν καν εκεί.

Η Ευφημία Τρούλαβ, της οποίας ολόκληρο το όνομα ήταν Ευφημία Σίξτεν Μπούκεντ Τρούλαβ, αλλά ήταν γνωστή ως Έφη, με δυσκολία μπορούσε να θυμηθεί τη μητέρα της. Η Ωρέλια Τρούλαβ είχε εξαφανιστεί πριν από πέντε χρόνια, όταν η Έφη ήταν μόλις έξι, τη νύχτα την οποία όλοι οι άλλοι θυμούνταν για τον παγκόσμιο σεισμό.

Στη χώρα όπου ζούσε η Έφη, οι περισσότεροι άνθρωποι κοιμούνταν όταν είχε χτυπήσει ο σεισμός, στις τρεις τα ξημερώματα. Σε άλλες χώρες, όμως, πέρα μακριά, σχολεία είχαν εκκενωθεί και πτήσεις είχαν ακυρωθεί. Η δόνηση είχε κρατήσει επτάμισι λεπτά, που είναι κάμποση ώρα, αν σκεφτεί κανείς ότι οι κανονικοί σεισμοί κρατάνε λίγα δευτερόλεπτα. Ψάρια πέταξαν από τη θάλασσα, δέντρα ξεριζώθηκαν από το χώμα σαν φυτά από γλαστράκια και σε κάμποσα μέρη έβρεξε βατράχια. Κατά κάποιον τρόπο κανένας σε ολόκληρο τον κόσμο δεν είχε πεθάνει.

Εκτός από τη μητέρα της Έφης.

Ίσως.

Είχε πεθάνει άραγε; Ή μήπως το είχε απλώς σκάσει για κάποιον λόγο; Κανείς δεν ήξερε. Μετά τον παγκό-

σμιο σεισμό, τα περισσότερα κινητά σταμάτησαν να δουλεύουν και το Ίντερνετ διακόπηκε. Για κάμποσες εβδομάδες επικράτησε το απόλυτο χάος. Ακόμη και αν η Ωρέλια Τρούλαβ ήθελε να στείλει κάποιο μήνυμα στον σύζυγο ή στην κόρη της, δε θα μπορούσε. Ή ίσως και να είχε προσπαθήσει και το μήνυμα να είχε χαθεί. Τεχνολογικά, ο κόσμος έδειχνε να έχει επιστρέψει κάπου στο 1992. Ένας ολόκληρος ηλεκτρονικός κόσμος είχε εξαφανιστεί. Γρήγορα αντικαταστάθηκε από συστήματα Φωτεινών Πινάκων που αναβόσβηναν (και ήταν προσβάσιμα μέσω dial-up μόντεμ του παλιού καιρού) όσο ο κόσμος προσπαθούσε να δει τι θα κάνει. Πίστευαν ότι κάποια στιγμή τα πράγματα θα επανέρχονταν.

Δεν επανήλθαν ποτέ.

Μετά τον παγκόσμιο σεισμό, τα πάντα άλλαξαν για την Έφη και από άλλες απόψεις. Επειδή τώρα η Έφη δεν είχε μητέρα και εξαιτίας της τελευταίας προαγωγής του πατέρα της στο πανεπιστήμιο –που σήμαινε ότι θα δούλευε περισσότερο για ακόμη λιγότερα χρήματα–, δεν είχε κανέναν να τη φροντίσει, οπότε είχε αρχίσει να περνάει αρκετό χρόνο με τον παππού της, τον Γκρίφιν Τρούλαβ.

Ο Γκρίφιν Τρούλαβ ήταν ένας πολύ ηλικιωμένος άντρας με μια πολύ μακριά, λευκή γενειάδα, που ζούσε σε έναν λαβύρινθο από δωμάτια στην κορυφή του Παλιού Πρεσβυτερίου, στο πιο σκοτεινό, γκριζο και αρχαίο μέρος της Παλιάς Πόλης. Ο Γκρίφιν ήταν κάποτε μια χαρούμενη ψυχή που έβαζε τόσο συχνά φωτιά στη γενειάδα του, που είχε πάντα κοντά του ένα ποτήρι νερό για να τη βουτάει. Αλλά τους πρώτους μήνες που άρχισε να πηγαίνει εκεί η Έφη, δεν της έλεγε ποτέ ούτε μία

λέξη. Εκτός δηλαδή από «Σε παρακαλώ, μην αγγίζεις τίποτα» και «Κάτσε ήσυχα σαν καλό κορίτσι».

Μετά το σχολείο, η Έφη περνούσε τις ατέλειωτες ώρες εξερευνώντας στα δωμάτιά του –χωρίς να αγγίζει– το περιεχόμενο των παράξενων παλιών ντουλαπιών και ερμαρίων όσο εκείνος κάπνιζε την πίπα του και έγραφε σε ένα μεγάλο μαύρο σκληρόδετο βιβλίο και ουσιαστικά την αγνοούσε. Φαινόταν τόσο απόμακρος και απασχολημένος με το μαύρο βιβλίο του και το παλιό χειρόγραφο που έδειχνε να συμβουλευεται κάθε λίγα λεπτά, το οποίο ήταν γραμμένο σε μια γλώσσα που η Έφη δεν είχε ξαναδεί ποτέ. Πριν από τον σεισμό, η Έφη και η Ωρέλια είχαν πάει κάποιες φορές μαζί εκεί και τα μάτια του παππού Γκρίφιν έλαμπαν όταν τους διηγούνταν τα ταξίδια του ή έδειχνε στην Ωρέλια κάποιο καινούργιο βιβλίο ή αντικείμενο που είχε βρει. Πλέον δεν έβγαινε σχεδόν ποτέ από το σπίτι του. Η Έφη πίστευε ότι ο παππούς της ήταν πολύ στεναχωρημένος εξαιτίας της εξαφάνισης της κόρης του. Και η Έφη ήταν πολύ στεναχωρημένη.

Τα ερμάρια του Γκρίφιν Τρούλαβ ήταν γεμάτα με παράξενα αντικείμενα από μετάξι, γυαλί και πολύτιμα μέταλλα. Υπήρχαν δυο ασημένια κηροπήγια με ένθετους πολύτιμους λίθους δίπλα σε μια στοίβα με φίνα κεντημένα υφάσματα με παραστάσεις λουλουδιών, φρούτων και ανθρώπων με μανδύες που ανέμιζαν. Υπήρχαν περίτεχνες λάμπες πετρελαίου και σκαλιστά μαύρα ξύλινα κουτιά με μικρές κλειδαριές από μπρούντζο, αλλά κλειδιά δεν υπήρχαν πουθενά. Υπήρχαν υδρόγειοι σφαιρές, μικρές και μεγάλες, που απεικόνιζαν κόσμους γνωστούς και άγνωστους. Υπήρχαν κρανία ζώων, λεπτεπί-

λεπτά μαχαίρια και κάμπουσα ξύλινα μπολ με περίεργα σχήματα με μικρά κουτάλια δίπλα τους. Ένα ντουλάπι περιείχε διπλωμένους χάρτες, λεπτά άσπρα κεριά, χοντρό κρεμ χαρτί και μπουκαλάκια με μπλε μελάνι. Ένα άλλο είχε σακούλες με αποξηραμένα τριαντάφυλλα και άλλα λουλούδια. Ένα γωνιακό ερμάριο περιείχε έναν σωρό βαζάκια με σπόρους, κάρβουνο, κοκκινόχωμα, αποξηραμένα φύλλα, βουλοκέρι, κομματάκια από γυαλιά της θάλασσας, χρυσά φύλλα, ξεραμένα μαύρα κλαδάκια, ξυλάκια κανέλας, μικρά κομμάτια από κεχριμπάρι, πούπουλα κουκουβάγιας και σπιτικά έλαια.

«Ξέρεις να κάνεις μαγικά, παππού;» τον είχε ρωτήσει μια μέρα η Έφη, περίπου έναν χρόνο μετά τον σεισμό. Της φαινόταν η μόνη λογική εξήγηση για όλα τα ασυνήθιστα πράγματα που κρατούσε ο παππούς της. Η Έφη ήξερε τα πάντα για τη μαγεία χάρη στα βιβλία της Λόρελ Ουάιλντ, που αναφέρονταν σε μια παρέα παιδιών σε ένα σχολείο μαγείας. Όλα τα παιδιά –και ακόμη και κάποιοι μεγάλοι– ήθελαν κρυφά να πάνε σε αυτό το σχολείο και να μάθουν να κάνουν ξόρκια και να γίνονται αόρατοι.

«Όλοι ξέρουν πώς να κάνουν μαγικά», ήταν η ήπια απάντηση του παππού της.

Η Έφη ήξερε πολύ καλά (από τα βιβλία της Λόρελ Ουάιλντ) ότι μόνο κάποιοι εκλεκτοί άνθρωποι γεννιούνται με το χάρισμα της μαγείας, οπότε υπέθετε ότι ο παππούς της την ειρωνευόταν με κάποιον τρόπο. Αλλά από την άλλη...

«Θα μου δείξεις;» τον είχε ρωτήσει.

«Όχι».

«Θα μου μάθεις πώς να κάνω εγώ;»

**ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΜΕΓΑΛΟ ΣΕΙΣΜΟ
Η ΜΑΓΕΙΑ ΕΙΣΒΑΛΛΕΙ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΜΑΣ**

Η Έφη Τρούλαβ είναι νέα μαθήτρια στο Σχολείο Τασιτάλια για Χαρισματικά, Προβληματικά και Φαραζένα παιδιά, με μια Αγγλίδα δασκάλα τόσο τρομακτική, που κάνει τους μαθητές να βλέπουν εφιάλτες.

Όταν ο αγαπημένος της παππούς πέφτει θύμα μιας βίαιης επίθεσης, η Έφη υπόσχεται να φροντίσει τα μαγικά του βιβλία. Αλλά αυτά πέφτουν στα χέρια του μυστηριώδους συλλέκτη βιβλίων Λέοναρντ Λεβάρ και η Έφη αναγκάζεται να εμπλακεί στην πιο επικίνδυνη περιπέτεια της ζωής της...

Πρέπει να ταξιδέψει μέχρι τον Άλλον Κόσμο, να βρει το μήνυμα που κρύβεται σ' ένα παλιό βιβλίο με τον τίτλο *Η κοιλάδα του δράκου* και να αφηγήσει τη Συντεχνία, μια μυστική οργάνωση που εξυφαίνει σχέδια για να καταστρέψει ολόκληρο το σύμπαν.

Όμως η Έφη δεν μπορεί να αντιμετωπίσει μόνη της τη Συντεχνία. Θα μπορέσουν οι συμμαθητές της Μαξιμίλιαν, Γουλφ, Λέξι και Ρέιβεν να ενώσουν τα χαρίσματά τους και να ανακαλύψουν εγκαίρως τις πραγματικές τους δυνάμεις;

Από 9 ετών

ISBN: 978-618-01-2081-3



9 786180 120813

ΚΩΔ. ΜΗΧ. ΣΗΜ.: 93220



Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr